

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D. v právní věci žalobce: **J. D. H.**, zastoupeného JUDr. Klárou Veselou – Samkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Španělská 6, Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce jako stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2008, č. j. 7 Ca 180/2007 – 51,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2008, č. j. 7 Ca 180/2007 – 51, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (nyní stěžovatel) se v řízení u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 24. 4. 2007, č. j. 500/575/50311/07 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), kterým bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha, oddělení ochrany lesa ze dne 13. 2. 2007, č. j. 41/OOL/0625707.04/07/PJO. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla stěžovateli podle ustanovení § 4 písm. d) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, (dále též „zákon o ČIŽP“), ve znění zákona č. 149/2003 Sb., o uvádění do oběhu reprodukčního materiálu lesních dřevin lesnický významných druhů a umělých kříženců, určeného k obnově lesa a zalesňování, a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o obchodu s reprodukčním materiálem) uložena pokuta ve výši 53 000 Kč za ohrožení a poškození životního prostředí v lesích a podle ustanovení § 79 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů, (dále též „správní řád“) mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1000 Kč.

Žalovaný odvolání stěžovatele zamítl z důvodu jeho opožděného podání, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 2. 2007 bylo zmocněnci stěžovatele Mgr. B. doručeno dne 23. 2. 2007 do vlastních rukou. Poslední den odvolací lhůty dle správního řádu připadl na pondělí 12. 3. 2007, kdy zástupkyně stěžovatele sice podala zásilku obsahující odvolání k přepravě držiteli poštovní licence, avšak zásilku adresovala odvolacímu orgánu a nikoliv správnímu orgánu, který odvoláním napadené rozhodnutí vydal, což správní řád nepřipouští. Odvolání tak bylo příslušnému správnímu orgánu doručeno až po preposlání odvolacím orgánem, a to dne 22. 3. 2007, tj. po marném uplynutí odvolací lhůty. Z těchto důvodů žalovaný odvolání jako opožděné zamítl.

Městský soud napadeným rozsudkem žalobu stěžovatele zamítl s odůvodněním, že žalovaný správně dospěl k závěru, že odvolání bylo opožděné. Ostatními žalobními námitkami se městský soud nezabýval, neboť nesměřovaly proti rozhodnutí žalovaného, které bylo žalobou napadeno.

Stěžovatel rozsudek městského soudu napadl včasnou kasační stížností a jako první stížní námitku uvedl nedostatečné podmínky řízení, neboť nesouhlasil s tím, aby řízení před městským soudem proběhlo bez jeho přítomnosti, resp. bez řádného zastoupení během jednání.

V kasační stížnosti stěžovatel taktéž namítá, že se městský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami, a že městský soud nesprávně vyloučil jako účastníka řízení stěžovatelem označeného žalovaného č. 2 – Českou inspekci životního prostředí a záměrně se tak opomněl zabývat prvotním, ale meritorním rozhodnutím o uložení pokutě a jeho nezákonnosti.

Další stížní námitkou stěžovatel brojí proti tomu, že k zamítnutí odvolání pro opožděnost nemělo být z důvodu nesprávného poučení v rozhodnutí správního orgánu I. stupně vůbec přihlédnuto, neboť ve smyslu ustanovení § 83 odst. 2 správního řádu běží lhůta k odvolání max. 90 dnů.

Ze skutečnosti, že odvolání bylo adresováno Ministerstvu životního prostředí nelze dle stěžovatele dovést opožděné podání odvolání, neboť zákon č. 282/1991 Sb., o ČIŽP, nikde neuvádí, že řízení o uložení pokuty před správním orgánem I. stupně se řídí správním řádem, jak dovodil žalovaný i městský soud. I z tohoto úhlu pohledu považuje stěžovatel rozhodnutí žalovaného za nezákonné a v důsledku neprojednaného odvolání spatřuje i nepřipustné odmítnutí spravedlnosti.

Pochybení stěžovatel spatřuje taktéž v tom, že městský soud měl z úřední povinnosti konstatovat nicotnost i nezákonnost rozhodnutí žalovaného, který nedůvodně zamítl jeho odvolání, neboť během řízení nebylo vysvětleno, z jakého důvodu je pro stěžovatele závazné rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru státní správy I. – ul. Podskalská č. 19 v Praze 2, ve vztahu ke kterému bylo prokázáno, že vystupuje podjatě. Úspěšnou námitku podjatosti městský soud dle stěžovatele zcela opomněl zkoumat.

V závěru kasační stížnosti je namítáno, že obě správní rozhodnutí jsou nezákonná z důvodu vad řízení před oběma správními orgány, neboť správní orgány se odmítly zabývat podstatou věci, a to zaviněním stěžovatele za přestupek. Správní rozhodnutí stěžovatel považuje za nezákonná i z důvodu zásadního rozporu s obsahem spisu i se skutečností. Pro tyto v žalobě namítané skutečnosti měl městský soud napadená správní rozhodnutí zrušit.

Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry městského soudu, neboť stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného v rozsahu, jež se zcela míjí s důvody – právním závěrem, skutkovým zjištěním – rozhodnutí žalovaného, a proto nemohl být úspěšný, neboť i kdyby jím tvrzené žalobní body byly důvodné, neměl by takový závěr žádný vliv na věcnou správnost napadeného rozhodnutí, protože skutečné důvody napadeného rozhodnutí zůstaly nedotčeny.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je důvodná.

Kasační stížností stěžovatel napadl rozsudek o zamítnutí žaloby výslovně z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) i e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle obsahu kasačních námitek však stěžovatel uplatnil pouze důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

V namítaném nedostatku podmínky řízení z důvodu, že stěžovatel, nesouhlasil s tím, aby řízení před městským soudem proběhlo bez jeho přítomnosti, resp. bez řádného zastoupení během jednání, stěžovatel podle obsahu kasační argumentace zřejmě namítá jinou vadu řízení před městským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku ohledně přítomnosti stěžovatele při jednání, resp. přítomnosti jeho zástupce uvedl, že pokud žalobce navrhoval svým podáním předloženým soudu v den konání ústního jednání jeho odročení za účelem zvolení si jiného advokáta, soud takovému procesnímu návrhu nevyhověl, neboť toto podání nebylo učiněno včas. Navíc požadavek odročení jednání za účelem zvolení si advokáta nelze považovat za důležitý důvod, pro který je nutné jednání odročit. Žalobci dle městského soudu bylo oznámení o konání ústního jednání doručeno dne 15.10.2008 a měl tedy dostatek času si nového advokáta zvolit.

V soudním spise se pod č. l. 46 nachází písemnost stěžovatele datovaná 13.11.2008, z níž vyplývá, že stěžovatel žádá o odročení, resp. přerušování jednání. Jako důvod stěžovatel uvádí vážné onkologické onemocnění s tím, že bude-li vyzván soudem, předloží odbornou lékařskou zprávu z nemocnice v Linci, kde je hospitalizován. Dále stěžovatel uváděl, že jeho dosavadní zástupkyně Mgr. B. jej nezastupuje dostatečně, neboť se sama v této věci jako jednatelka společnosti pověřené hospodařením na majetku stěžovatele ocitá v jistém střetu zájmů. Stěžovatel v tomto podání také uvedl, že trvá na své osobní přítomnosti u jednání a pokud by mu městský soud v této věci nevyhověl, žádá o poskytnutí lhůty ke zvolení jiného právního zástupce.

Ze soudního spisu, konkrétně z protokolu o jednání (č. j. 7 Ca 180/2007 - 49) zdejší soud zjistil, že ústní jednání proběhlo dne 14.11.2008. K jednání se za žalobce dostavila Mgr. B. jako obecný zmocněnec, která uvedla, že již nechce zastupovat žalobce a vypovídá mu plnou moc, která jí byla žalobcem udělena k zastupování ve sporu vedeném pod sp. zn. 7 Ca 180/2007. Městský soud při jednání poté vyhlásil usnesení, že bude jednáno v nepřítomnosti žalobce. Z protokolu o jednání nevyplývá, zda zástupkyně žalobce opustila jednací síň a zda městský soud nadále jednal bez žalobce i bez jeho zástupkyně. Z obsahu protokolu však vyplývá, že zástupkyně

žalobce poté, co před soudem prohlásila, že žalobci vypovídá plnou moc, nečinila už za něj u jednání žádné úkony.

Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, neupravuje možnost soudu věc projednat a rozhodnout v nepřítomnosti účastníka řízení. Dle ustanovení § 64 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu.

Dle ustanovení § 101 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, nedostaví-li se řádně předvolaný účastník k jednání a včas nepožádal z důležitého důvodu o odročení, může soud věc projednat a rozhodnout v nepřítomnosti takového účastníka; vychází přitom z obsahu spisu a z provedených důkazů.

Dle výše uvedeného ustanovení je tak možno jednat při splnění zákonem stanovených podmínek v nepřítomnosti řádně obeslaného účastníka řízení.

V posuzované věci bylo zástupkyni stěžovatele Mgr. B. oznámení o konání ústního jednání doručeno dne 15. 10. 2008. Jednání městský soud nařídil na den 14. 11. 2008. Žádost žalobce o odročení jednání byla dle napadeného rozsudku předložena městskému soudu v den konání ústního jednání. To by mohlo naznačovat, že žádost o odročení jednání nebyla podána včas. Každý případ je však nutné posuzovat podle konkrétních okolností. Především žalobce v žádosti poukazoval na svůj značně nepříznivý zdravotní stav a na svůj pobyt v nemocnici v Linci a na to, že by chtěl změnit svého zástupce pro řízení. Lékařskou zprávou o svém zdravotním stavu a své hospitalizaci k žádosti o odročení jednání nepředložil. K tomu však překročila skutečnost, že jeho zástupkyně do protokolu o jednání prohlásila, že žalobci vypovídá plnou moc. Protože žalobce nebyl u jednání přítomen, nedozvěděl se o tomto úkonu své zástupkyně. Kumulace těchto dvou skutečností vede Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud pochybil, když v jednání dne 14. 11. 2008 pokračoval, tedy jednání na žádost žalobce neodročil, i když obecně žádost o odročení jednání za účelem zvolení si advokáta nelze považovat za důležitý důvod, pro který by bylo nutné jednání odročit za situace, kdy oznámení o konání ústního jednání bylo doručeno s dostatečným předstihem (prakticky jeden měsíc) a stěžovatel měl možnost včas si zvolit jiného zástupce. Důležitost důvodu, pro který účastník žádá o odročení, však posuzuje soud se zřetelem ke všem okolnostem.

S ohledem na výše uvedené byla kasační námitka jiné vady řízení před městským soudem shledána důvodnou.

I další kasační argumentací stěžovatel podle jejího obsahu namítá jinou vadu řízení před městským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Městský soud dle stěžovatele pochybil jednak tím, že se nevypořádal se všemi jeho žalobními námitkami a dále tím, že vyloučil jako účastníka řízení jím označeného žalovaného č. 2 – správní orgán I. stupně. Dle zdejšího soudu však městský soud v tomto bodě nepochybil.

V souladu s ustanovením § 69 s. ř. s. je totiž žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni a jehož rozhodnutím tedy bylo řízení před správními orgány ukončeno. Městský soud v předcházejícím řízení nevyloučil jako žalovaného č. 2 stěžovatelem označený správní orgán I. stupně, pouze vycházel ze zákonné úpravy obsažené v s. ř. s.

Již dříve rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 12. 10. 2004 č. j. 5 Afs 16/2003 - 56 konstatoval, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 s. ř. s. a contrario).

K námitce stěžovatele, že se městský soud nevypořádal se všemi jeho žalobními námitkami, zdejší soud uvádí, že námitky, se kterými se městský soud měl nevypořádat, stěžovatel v kasační stížnosti konkrétně neuvedl. Podle obsahu kasační argumentace jde však zřejmě o námitky směřující proti věcné správnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení pokuty. Městský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl jako důvod, proč se těmito žalobními body nezabýval to, že nesměřovaly proti rozhodnutí žalovaného, které bylo žalobou napadeno. V tomto závěru městského soudu nelze shledat pochybení. Kasační námitka tvrzené jiné vady řízení před městským soudem, spočívající v nevypořádání se se všemi žalobními body, tak nebyla shledána důvodnou.

Další pochybení stěžovatel spatřuje v tom, že městský soud měl z úřední povinnosti konstatovat nicotnost a nezákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť během řízení nebylo vysvětleno, z jakého důvodu je pro stěžovatele závazné rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru státní správy I. – ul. Podskalská č. 19 v Praze 2, ve vztahu ke kterému bylo prokázáno, že vystupuje podjatě.

Stěžovatel tak nicotnost rozhodnutí žalovaného spatřuje v tom, že o podaném odvolání rozhodoval podjatý správní orgán. Konkrétně stěžovatel uvádí, že rozhodnutí žalovaného nemůže být právně čisté, neboť jej vydaly osoby, které měly zájem a důvod nevystupovat ve věci nestranně. Úspěšnou námitku podjatosti městský soud dle stěžovatele zcela opomněl zkoumat. V žalobě nicotnost rozhodnutí žalovaného z důvodu podjatosti stěžovatel nenamítal, proto se jí městský soud v napadeném rozsudku nemohl zabývat. S ohledem na znění § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., kdy Nejvyšší správní soud není vázán rozsahem kasační stížnosti ani jejími důvody, je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 76 odst. 2 s. ř. s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. To v případě, jsou-li vady tak zřejmé, že soud o jejich existenci nepochybuje. V případě v kasační stížnosti namítané nicotnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu rozhodování podjatými osobami správního orgánu není důvod nicotnosti tak zřejmý a vyžaduje námitku stěžovatele, a protože ji stěžovatel již učinil, není důvod, aby městský soud neposoudil její důvodnost v dalším řízení.

Ohledně stížní námitky, že z důvodu nesprávného poučení o možnosti podat odvolání správním orgánem I. stupně nelze přihlížet k zamítnutí odvolání stěžovatele pro opožděnost, neboť ve smyslu ustanovení § 83 odst. 2 správního řádu běží lhůta k odvolání max. 90 dnů, zdejší soud ze soudního spisu, konkrétně z žaloby, zjistil, že námitku nesprávného poučení v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z toho vyplývající včasnost podaného odvolání stěžovatel v řízení před městským soudem neuplatnil.

Dle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není přípustná kasační stížnost, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 – 155 vyložil, že ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje restriktci práv fyzických a právnických osob

na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu *vigilantibus iura* uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni procesu ponесou případné nepříznivé následky s tím spojené.

S ohledem na výše uvedené zdejší soud kasační námitku nesprávného poučení v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z toho vyplývající včasnost podaného odvolání v souladu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s. pokládá za nepřipustnou, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl.

Rozhodnutí žalovaného považuje stěžovatel za nezákonné i z důvodu, že opožděnost podání odvolání nelze dovodit ze skutečnosti, že odvolání bylo adresováno Ministerstvu životního prostředí, neboť zákon č. 282/1991 Sb., o ČÍŽP, nikde neuvádí, že řízení o uložení pokuty před správním orgánem I. stupně se řídí správním řádem, jak dovodil žalovaný i městský soud.

V této stížní námitce stěžovatel zřejmě brojí proti nesprávnému posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Veškerá argumentace stěžovatele ohledně sporné otázky spočívá na tvrzení, že zákon č. 282/1991 Sb., o ČÍŽP, nikde neuvádí, že řízení o uložení pokuty před správním orgánem I. stupně se řídí správním řádem.

Dle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tento zákon upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků a jiných orgánů, právnických a fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy. Dle odst. 2 téhož ustanovení se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup.

Správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení se tak použijí obecně při postupu správních orgánů v oblasti veřejné správy ve všech zákonem výslovně neupravených případech, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud není výslovně stanoven odlišný postup.

Vzhledem k tomu, že zákon č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, výslovně neupravuje postup správního orgánu a nestanoví tak jiný postup, použije se na řízení dle tohoto zákona obecný postup upravený ve správním řádu.

Ohledně namítaného nepřipustného odmítnutí spravedlnosti zdejší soud konstatuje, že odmítnutí spravedlnosti nelze spatřovat v zamítnutí odvolání z důvodu jeho opožděného podání.

Nejvyšší správní soud tak neshledal důvodnou ani stížní námitku nesprávného posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel uplatnil také důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem

takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Konkrétně dle stěžovatele jsou v rozporu s obsahem spisu i se skutečností skutková tvrzení žalovaného a správního orgánu I. stupně. Stěžovatel taktéž namítá, že v řízení byly odmítnuty všechny důkazy, které vylučují jeho odpovědnost za stav lesa. Pro tyto žalobou namítané skutečnosti měl městský soud napadená správní rozhodnutí pro nezákonnost zrušit.

Stěžovatel touto kasační argumentací v podstatě opět brojí proti věcné nesprávnosti rozhodnutí o uložení povinnosti hradit pokutu a proti vadám řízení před správním orgánem I. stupně. Tyto skutečnosti však nebyly předmětem rozhodnutí ani u žalovaného, ani u městského soudu.

Kasační námitka se tak míjí s rozhodovacím důvodem městského soudu, který žalobu stěžovatele zamítl z důvodu, že žalovaný správně dospěl k závěru, že odvolání bylo opožděné a zamítl jej, tak jak mu ukládá ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu.

Za této situace nemohl být stěžovatel s kasační námitkou směřující opět do věcné správnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o povinnosti uložit pokutu úspěšný ani v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, a to pro právní irelevanci.

Úspěch ve věci stěžovateli mohly přinést pouze důvodné a přípustné kasační námitky směřující proti důvodům rozhodnutí městského soudu.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku městského soudu konstatuje, že kasační stížnost stěžovatele je částečně důvodná, neboť městský soud se dopustil jiné vady řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v tom, že neodročil jednání dne 14. 11. 2008, přestože kumulace konkrétních skutečností vyhovění žádosti o odročení jednání odůvodňovala, a proto zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V novém řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí rozhodne městský soud i o nákladech tohoto řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu